

индустрията, които въ нѣкои области, главно въ Южна Италия, не сж още развити, и дори *неразвиваеми*, поради климата и качеството на почвата.

Въобще, въ сѣщия тоя духъ се повтарятъ мнѣния-та на останалитѣ защитници на емиграцията, които, съ изключение на тенденциозния Nitti, завършватъ съ болѣзненни страхове отъ нейнитѣ послѣдци. Грѣшката имъ е въ изолираното схващане на фактитѣ, въ не сумирането на прѣдимствата и злинитѣ, за да се виде на коя страна е надвѣса, и най-главно, въ не изтъкване нуждния цѣръ за корена на злото и ролята на държавата срѣщу „необходимитѣ злини“ отъ тоя характеръ.

Да видимъ сега, обратната страна на въпроса :

Песимистическитѣ мнѣния главно на Villari и De Nobili.

Масовото изселване на италианцитѣ, особно отъ Южна Италия, тѣй злѣ отразено върху стопанството на дезертиранитѣ отъ най-сѣщественитѣ си сили области, загрижватъ самитѣ власти и издигатъ гласа на публицисти, които не съ телескопъ, а основно и намѣстото сж проучвали емиграционното движение. Самия, по-горѣ цитиранъ Nitti, се сепва прѣдъ перспективата на това ненормално явление, но за да не изпадне въ противорѣчие съ туй което е подържалъ по рано, ограничава се съ добавката, че трѣбва да се забрани емигрирането на *неграмотнитѣ*.

Villari, прѣзъ 1906 г., въ рѣчъта си прѣдъ висшата Флорентийската школа, е казалъ слѣдующето :

„Отъ нѣкои села на Южна Италия емигрира цѣлото работно население — оставатъ само женитѣ, старитѣ и дѣцата. Земитѣ оставатъ безъ работни рѣцѣ; малкитѣ собственици се принуждаватъ по тоя начинъ сами да нарамятъ мотиката и ставатъ селени. Ний сме прѣдъ